

Själv mord bland barn och ungdomar

Vissa människor är så skräckslagna inför sanningen. Sanningen det som kan befria oss.

Det enorma dilemmat att växa upp i en dysfunktionell och sjuk familj där avsaknaden av empati och respekt är total. Hur klarade jag av det? Svar jag klarade inte alls av det.

Min kropp och själ fylldes av ett mörker, som att en demon tog över mig, och det existerade överhuvudtaget inget hopp när jag satt ensam i en snuskig isolerad lägenhet och jag bara väntade på att den stora och obeskrivliga katastrofen skulle inträffa och den inträffade i form av en schizofren psykos som varade i ett år. Och jag tänker på alla barn och ungdomar därute som sitter och skakar av skräck och ångest med föräldrar som går omkring och sover, som aldrig borde ha skaffat barn.

Min mamma och pappa var förödande dåliga föräldrar och jag kan känna det i min kropp och själ än idag. Att ha en uppväxt som känns som ett straff, en oerhörd pina som för tankarna till självmord. Förödmjukade och i grunden svikna barn utvecklar ofta en självdestruktivitet för det finns ingen annan väg att gå. Kärlek vad är det för någonting, empati, närhet, dialog?

Att straffa sin omgivning genom att utplåna sig själv, och plötsligt är man 19 år gammal och utkastad ur boet och allt man har är ingenting.

Man är ingen och har ingenting i en miljonprogramslägenhet i det nöjda och lyckliga folkhemmet i vilket inget mörker får existera. Åtskilliga unga människor tar livet av sig nu för tiden. Det outhärdliga i att finnas till och självkänslan som sitter i den kylslagna och mörka källaren 25 våningar ned och det finns ingen som bryr sig för alla har nog upp med sina egna problem. De få gånger som man pratar med någon om hur man mår så får man tillbaka ett: Tänk positivt, ryck upp dig, och du tänker alldeles för mycket! Självhatet som gror och man har inte duschat på 3 månader och folk på stan är så glada och harmoniska.

Man inser att man var slagen i bitar redan från starten i livet och psykiatrin och psykisk sjukdom har man ingen aning om vad det är men det är nog ingenting för mig. (Jo det är det för du lever fan så farligt!) Man hankar sig fram, lyssnar på The stooges och Velvet underground och tänker att det ordnar sig väl, (Det ordnar sig inte!) En 14-åring ställde sig framför tåget i förrgård. Hans så kallade föräldrar sörjde honom inte nämnvärt. Livet måste gå vidare, pojken var väldigt sjuk och det var inte alls vårt fel. Absolut inte.

Äckelkänslan över att vara människa. Vacumet i huvudet.

Det totala främlingskapet inför alla och allt.

Den fundamentala hopplösheten och meningslösheten och man stinker av att inte ha duschat på 3 månader. Jag ser människor liggandes i isvakor som skriker efter hjälp och folk som står runtomkring fullt upptagna med vad som händer i sina mobiltelefoner.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten